

Men, vil man sige: Dersom der indtraadte Arvingsløshed, uden at Arvfølgen til det danske Monarchie forud var bestemt, hvad vilde der da ske? Ja, det forekommer mig, at Grundlovsparagrapherne 14 og 15 antyde, hvad der da skal ske, idet nemlig § 15 slutter saaledes: „Er der ingen Thronfølger, vælger den forenede Rigsdag en Konge og fastsætter den fremtidige Arvfølge“. Dette vil altsaa ske; thi man maa lægge Mærke til, hvad Premierministeren ogsaa i et tidligere Møde har gjort opmærksom paa, at Londonerprotocollens § 2 siger ingenting; at Kongen skal henvende sig til Stormagterne angaaende Arvfølgen, men siger blot, at han kan gjøre det; men, kan han gjøre det, kan han ogsaa lade det være. Vil man nu fra den modsatte Side sige: Det er godt nok, at det staaer i Grundloven, at den danske Rigsdag kan vælge en Konge; men Spørgsmaalet er, om Europa vil finde sig deri, om navnlig Rusland vil finde sig deri. Ja, man kan ogsaa udstrække Muligheden langt, man kan forudsætte mange Muligheder; men jeg troer, at man kan slaae disse Indvendinger af Modstanderne med deres egne Ord; da man nemlig indvendte mod Ophævelsen af Kongelovens Arvfølge, at Grundloven jo bestemte, at en Monarch af et andet Rige ikke kunde regjere over det danske Rige, og at saaledes den Fare netop var forhindret i Grundloven, at en Regent for et fremmed Land kunde tillige komme paa den danske Throne, da indvendte den høitærede Premierminister, at man ganske rigtigt havde en Grundlovsbestemmelse, der forbød det; men, sagde han, dersom denne Arving var en meget mægtig Monarch, vilde det da ikke være farligt og maaskee endog fordærveligt for Forsatningen, dersom man vilde bringe denne Grundlovsbestemmelse i Anvendelse? Men da sagde man: Det maa man ikke antage; thi, kommer den Tid, at Danmark er saa afmægtigt, at dens Grundlovsbestemmelser ikke længere kunne have sig, da kan der ske meget Mere end det, og da ere vi i en fuldkommen Afmægtigheds- og Svagheds-Tilstand. Men dette Raisonnement vil ogsaa kunne anvendes paa det af mig anførte Tilfælde; thi der er en Grundlovsbestemmelse, der

berettiger Rigsdagen til, naar der ingen Thronfølger er, at udnævne en Konge, og, vil man sige, at Stormagterne eller enkelte af dem ikke ville taale det, da vil jeg svare: „Ja, er Danmark til den Tid kommen i en saadan Afmægtigheds- og Svaghedsstilstand, at det ikke kan have den Ret, det har ifølge sin Forsatning, da vil der ske Mere end det“.

Jeg troer altsaa, som sagt, at de ærede Modstandere ville kunne slaaes af Marken med deres egne Vaaben, hvad dette Spørgsmaal angaaer. Men, har man endvidere sagt, denne Afgjørelse af Spørgsmaalet, som foreslaaes i det kongelige Budskab, er ganske ny, det er Noget, man ikke tidligere har tænkt paa. Hertil skal jeg først bemærke, at det jo er oplyst af en os forelagt Udskrift af Statsraads-Protokollen, at det ikke er noget Nyt. Det er dernæst af den høitærede Premierminister anført, at det nuværende Ministerium ikke kan være bundet til at gaae i de foregaaende Ministeriers Fodspor; thi at det er det første Høi-statsministerium, maa give det Berettigelse til at frigjøre sig for Sagens foregaaende Stilling, naar Sagen efter dets Overbeviisning kan blive bedre ordnet paa en anden Maade. Nu hørte jeg vel af den høitærede Rigsdagsmand, som jeg nærmest har tænkt at lade mig belære af i denne Sag, nemlig Folke-tingsmanden for Frederiksberg Amts Afdistrict (Madvig), at han vilde gjøre dette Ministerium det stridigt, at det var det første Høi-statsministerium, da han meente, at der tidligere havde været arbeidet hen mod Høi-staten, og at navnlig det Ministerium, hvortil han hørte, nemlig Novemberministeriet, allerede meget langt tilbage, i 1848, havde arbeidet hen derimod. Men, da den høitærede Folke-tingsmand for Maribo Amts Afdistrict (Monrad) fik Ordet, gif han den stik modsatte Veje, og sagde, at det nuværende Høi-statsministerium ikke engang var noget Høi-statsministerium. Den ene Rigsdagsmand vil altsaa, at Høi-statsministeriet skulde være begyndt langt tidligere, den anden meente, at det ikke engang var begyndt endnu, og for at modbevise den første af disse Rigsdagsmænds Mening gjorde den sidstnævnte Rigsdagsmand netop opmærksom paa, at det maaskee var mu-